

Lumea lui Arik

Arik e mic și cu botic
Și are țepi și-n ochi mărgele.
Sub tălpi el ține borangic
Și un trifoi cât patru stele.

În țara lui de după case
El face ordine mereu,
Își face garduri din mătase
Sub cerul de borcan mai greu.

Iar casa lui de lângă nuc,
Cu bârnele cioplite bine,
E din cartofi și un muștiuc
De pipă dintre cele fine.

El are frați încă vreo opt
Mai mici, mai mari, mai rotofei,
Însă de când vara s-a copt
E singur, trist și fără ei.

Căci toți s-au dus în alte case
Spre țări vecine din scipici.
Arik n-a vrut întâi să-i lase
La granița de spini și-urzici.

Și-acum mai vin la el arar
Pe lună poate doar o dată
Și uită-Arik atunci de-amar
Le-mparte flori, cești cu dulceață...

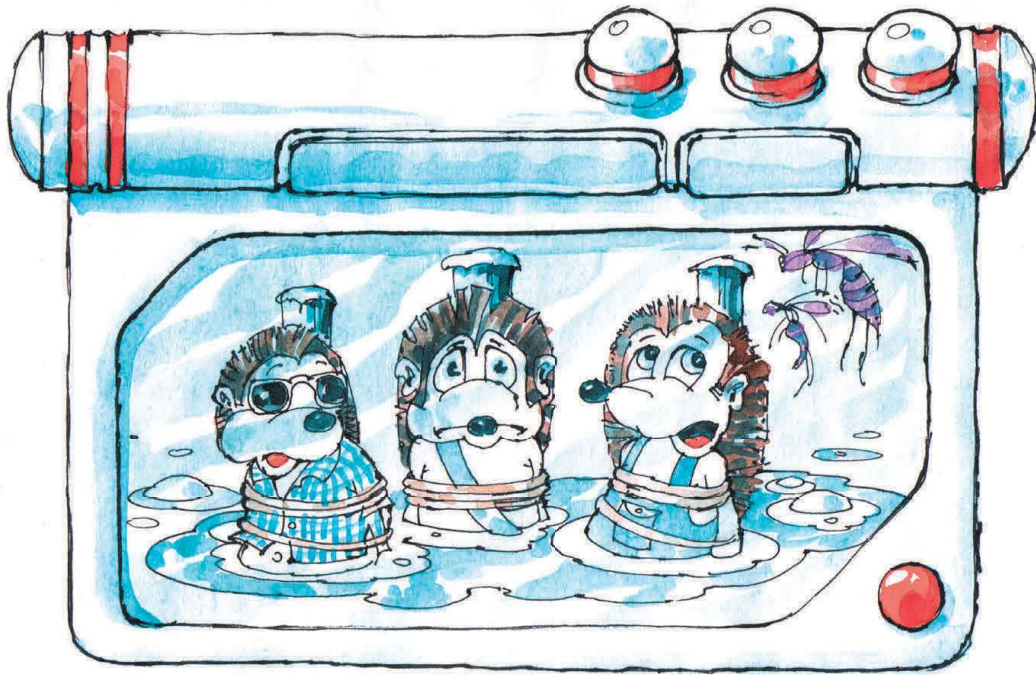

Lui Arik
îi vorbește
dintr-un ecran
magic domnul Timp

Dar într-o zi micul Arik
Urcă în podu-i de bureți.
Acolo el găsi un plic
În el cu niște verzi scaieți.

Și-ntre scaieți c-un mic ecran,
Pe care apăru voios
La un birou de marțipan
Un domn ce se uita în jos.

— Dar vino aproape, mic Arik,
Și-ascultă bine ce-o să-ți zic:
Câțiva din frați ți s-au pierdut
În țara Viespilor de Fum,
Pe drumuri cu tăuni și lut.

Te-mbracă, deci, micule-Arik!
Mâncare ia-ți de orice fel
Și când vei da de-un zid de-oțel
Pe-acest ecran să faci un clic
Și eu îndată o să vin
Otrava Viespilor s-o țin.

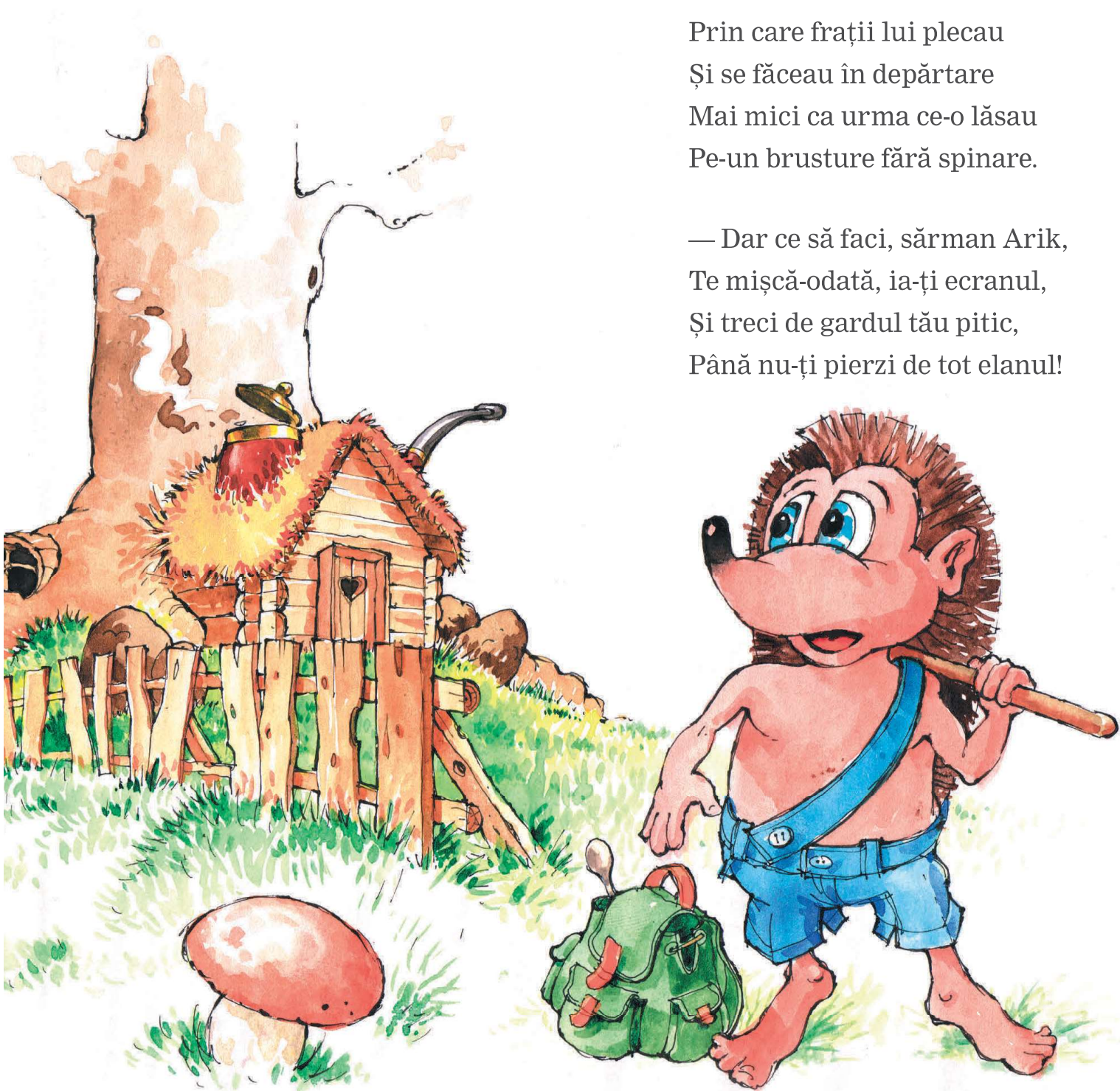
Arik se hotărăște să plece în căutarea fraților

— Deci pleacă, micule Arik!
Își murmură cuprins de spaimă
Micuțul ghem de spini c-un tic
Ce nu îi prevestea vreo faimă.

El nu-și dorise niciodată
Să iasă către case-n față.
Nu îi plăceau miriștea lată
Și nici tunelul din verdeață

Prin care frații lui plecau
Și se făceau în depărtare
Mai mici ca urma ce-o lăsau
Pe-un brusture fără spinare.

— Dar ce să faci, sărman Arik,
Te mișcă-odată, ia-ți ecranul,
Și treci de gardul tău pitic,
Până nu-ți pierzi de tot elanul!

Arik îl întâlnește pe Nasuri-Cârne

O luă Arik prin iarba-naltă
Sub cerul parcă de vopsea
Și flori ce creștetul își saltă
Să vadă ce-i... Dar stai! Păzea!

Ronț, ronț se-aude în tufiș
Și-un chițcăit și iarăși ronț.
Cuprins de groază, pe furis,
Se-ntoarce Arik și fuge glonț

Spre-o scorbură ce-i pare lui
Făcută să-l ascundă bine.
Dar sub rucsacul pus cam șui
Căzu pe burtă-ntre albine.

Un zumzet se stârni în jur
Și, asudat și mort de spaimă,
Făcu Arik stânga-mprejur
Uitând de frații lui, de faimă.

Și după-un dâmb, fără să vrea,
Căzu murdar și tremurând.
Ronț, ronț ca-n vis parcă-auzea
Și leșină fără vreun gând.

